

MARTINE KAMPHUIS

**HET RAADSEL
VAN DE
VERDWENEN RING**

Uitgeverij Ploegsma Amsterdam

PROLOOG

Voorzichtig gluur ik om het hoekje van de deur. De gang is stil en verlaten.

Mooi, dat is waar ik op hoopte. Zo snel als ik kan, ren ik erdoorheen. Pas als ik veilig in de kamer ben aangekomen, durf ik weer adem te halen.

Niemand heeft me gezien.

Zo gemakkelijk is het dus.

Als je je moment goed kiest, kun je overal naar binnen gaan zonder dat iemand iets merkt. Wat eigenlijk heel erg is, ook al komt het me nu goed uit.

Ik adem nog een keer diep in en uit, in de hoop dat ik me daardoor iets rustiger zal gaan voelen. Het werkt natuurlijk niet. Ik zal me pas weer rustig voelen als ik straks buiten ben. Bij Iryanan. Bij oma.

Ik sluip naar de lage kast die oma altijd 'het dressoir' noemt en trek de onderste la open. Het zwarte doosje ligt helemaal achterin. Eén tel staar ik ernaar, dan pak ik het en maak ik het voor de zekerheid open.

De hanger ligt betoverend te flonkeren op het rode fluweel.

Geluid op de gang, voetstappen. Ze komen deze kant op.

Ik zou in actie moeten komen, maar dat lukt niet want mijn benen werken niet mee. Ook als de voetstappen stilhouden voor de kamerdeur, zit ik nog steeds gehurkt voor het dressoir, alsof ik bevroren ben.

Iemand klopt op de deur.

Het doosje tuimelt uit mijn trillende handen en landt met een plof in de la. Het is alsof dat geluid me wakker maakt, mijn spieren doen weer wat ik wil. Ik duw de la dicht en kijk om me heen.

Klop, klop, klinkt het weer.

Waar kan ik me verstoppen? Tijd om onder het bed te kruipen is er niet, dat staat te ver weg. Op hoop van zegen duik ik achter oma's luie stoel en ik maak mezelf zo klein mogelijk.

De deur gaat open.

'Anna?'

Een vrouwenstem.

In de stilte die volgt, gaat mijn hart zo tekeer dat ik bang ben dat het op de gang te horen is.

Voetstappen komen de kamer in. Tik tak, tik tak. Het geluid van hakken. Koortsachtig probeer ik te bedenken wie er vandaag hakschoenen aanhad, maar ik heb geen idee. Ik was er totaal niet mee bezig wat mensen aan hun voeten hadden. Ik dacht alleen aan de inhoud van het zwarte doosje en aan de vraag of het er nog zou zijn.

De deur naar de gang wordt zachtjes dichtgedaan. Even

denk ik dat de hakkenmevrouw is weggegaan, dan wordt er op de badkamerdeur geklopt. ‘Anna?’ klinkt het weer, zachter dan daarnet.

De stem komt me vaag bekend voor, maar ik weet niet wie het is.

De badkamerdeur gaat open en dan meteen weer dicht. Wilde de hakkenmevrouw kijken of oma daar misschien was? Of wil ze juist zeker weten dat ze er níét is? Zodat ze hierbinnen haar gang kan gaan?

De voetstappen komen verder de kamer in. Achter de stoel probeer ik mezelf nog kleiner te maken.

Een vaag, rinkelend geluid doorbreekt de stilte. Eerst denk ik dat het een alarm is dat afgaat omdat er iemand in nood is. De hakkenmevrouw blijft staan. Is ze bang is om betrappt te worden?

Op het roffelen van mijn hart na is het nu doodstil in de kamer.

Opeens begint het rinkelen weer, nu houdt het langer aan en dan dringt tot me door wat het is. De voordeurbel. Iemand staat te wachten en die persoon is ongeduldig aan het worden.

Het geluid lijkt eeuwig door te gaan, waardoor het bijna gek is als het stopt. Even gebeurt er niets. Dan tiktakken de voetstappen terug in de richting van de gang. De kamerdeur gaat open en dicht, het geluid wordt zachter, steeds zachter, tot het helemaal weggestorven is.

MAANDAG

‘Ik ben vanochtend nog bij je geweest!’ Mama klinkt geïrriteerd. Het is niet moeilijk om te raden wie ze aan de telefoon heeft. ‘Je zou je trouwens een stuk minder alleen voelen als je af en toe bij de anderen in de huiskamer ging zitten.’

Oma zegt iets wat ik niet kan verstaan, maar het klinkt hard en boos.

Mama houdt de telefoon een stukje bij haar oor vandaan. Pas nu ziet ze mij. Ze maakt een gebaar dat ik weg moet gaan, ze wil dat mijn broertje en ik niet merken hoe irritant ze oma vindt. Alsof ik dat niet allang doorheb!

‘Ga naar de huiskamer,’ fluistert ze.

Ik schud mijn hoofd. Mama kijkt boos, toch blijf ik staan. Oma is intussen uitgeraasd, mama houdt de telefoon weer bij haar oor. ‘Mam, het spijt me, ik moet verder. Hans heeft vanavond nog een vergadering, ik moet gaan koken zodat we op tijd klaar zijn.’

Oma zegt nog iets, gelukkig praat ze nu wat rustiger. Haar stem gaat aan het einde omhoog.

‘Nee,’ zegt mama beslist. ‘Morgen moet ik werken en

daarna moet ik je kleinzoon naar zwemles brengen. Ben je vergeten dat ik vandaag al geweest ben?’

Ze klinkt streng en dat vind ik zielig voor oma. Oma moest naar het verpleeghuis omdat ze dementie had gekregen. Dan is het toch logisch dat ze dingen vergeet?

‘Mam, ik kan morgen wel op bezoek gaan bij oma,’ zeg ik hardop.

‘Eén moment.’ Mama houdt de telefoon tegen haar buik. ‘Dat hoeft echt niet, lieverd,’ fluistert ze. ‘Wat we ook doen, oma blijft toch ontevreden.’

‘Ik vind het niet erg om na school even naar haar toe te gaan, ik kom er zowat langs. En ik blijf maar een half uurtje.’

Er verschijnt een vermoeide glimlach op mama’s gezicht. ‘Dat is lief van je.’ Ze brengt de telefoon weer naar haar oor. ‘Ik hoor net dat je kleindochter plannen heeft om morgen na schooltijd langs te komen. Gezellig, hè?’

Als oma antwoordt, klinkt ze nog steeds chagrijnig, waardoor ik meteen spijt krijg van mijn belofte. Want als oma ongelukkig is, is het niet fijn om bij haar te zijn.

Het is gek hoe snel alles is veranderd. Twee jaar geleden wilden al mijn vriendinnen mee als oma me uit school kwam halen. Dan gingen we taarten bakken, of koekjes met stukjes chocolade erin, en we snoepten zo veel van het deeg dat we misselijk werden. Ik had de liefste oma van de wereld...